

A.T. QURESHI

Het **BABY**
DRAGON
CAFÉ

Vertaling Anna Livestro

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Aamna Qureshi

Oorspronkelijke titel: *The Baby Dragon Cafe*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Anna Livestro

Omslagontwerp: Ellie Game © HarperCollinsPublishers Ltd 2025

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Alex Cabal / Illustration X

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 1792 1

ISBN 978 94 027 7474 0 (e-book)

NUR 302

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, Londen, Verenigd Koninkrijk.

Aamna Qureshi asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Saphira Margala had de hele dag nauwelijks tijd gehad om even op adem te komen.

Het was heel erg druk geweest in het Baby Dragon Café – en dat was maar goed ook, bedacht ze, ook al deden haar voeten pijn.

De lente was net aangebroken en maart liep ten einde. Er kwamen steeds meer mensen naar de stad die in hun lunchpauzes en tijdens de avonden door Main Street wandelden, zodat er meer mensen langs het café liepen.

De dagen begonnen ook te lengen, er waren meer uren met feller zonlicht en iedereen wilde van de warmte genieten. Als ze naar buiten stapte, wist Saphira zeker dat ze minstens vijf draken boven de vallei zou zien vliegen die genoten van de omslag van het weer na de lange, koude winter.

Starshine Valley was een toevluchtsoord voor draken en hun ruiters. Het kleine stadje lag tussen prachtig besneeuwde bergen in en het terrein was perfect om te vliegen, want het bood een prachtig uitzicht op bossen, heuvels en meren.

Saphira mocht graag naar de volwassen draken in volle vlucht kijken. Dan was ze helemaal gebiologeerd. Ze stond bij de ramen en wierp stiekem een blik op de majestueuze beesten. Ze waren net wat groter dan het grootste paardenras, dus ze vormden verre maar scherp afgetekende silhouetten in de lucht. Het waren zulke prachtige wezens, echt adembenemend.

Waren babydraakjes ook maar zo bedwaard.

De monstertjes in kwestie dwongen haar om zich weer te concentreren op haar café, dat vol zat met klanten. De babydraakjes van sommige klanten lagen naast hen in manden of in de nisjes, terwijl andere in de drakenbomen sprongen of aan randjes aan de stenen muren hingen.

Saphira was trots als ze die babydraakjes zo zag in haar café. De zaak was een halfjaar geleden geopend en haar café was het eerste dat de kleine draakjes binnenliet, iets waar de mensen van Starshine Valley heel erg enthousiast over waren. Want in de meeste etablissementen was het verboden voor huisdieren en veel hadden zelfs borden waarop in grote, dikke letters stond: **BABYDRAAKJES NIET TOEGESTAAN**.

Helaas begon Saphira steeds beter te begrijpen waarom dat zo was.

Ze pakte lege mokken van tafel, schoof de houten stoelen aan en liep met de bordjes terug naar de bar. Toen ze langs een bebaarde vader liep die een cappuccino zat te drinken met zijn jonge dochter, die een stuk citroen-frambozentaart aan het eten was, lette Saphira goed op haar voeten toen ze de babydraak passeerde die met de schommelende benen van het meisje aan het spelen was.

‘O, sorry!’ zei een jonge vrouw, toen die bijna van achteren tegen Saphira op liep.

‘Geeft niks!’ antwoordde Saphira en ze deed een stap opzij. Helaas botste ze daarbij per ongeluk tegen een slapende babydraak in een pluchen mand aan. De draak schrok wakker en blies vlammetjes naar haar benen.

De hitte schroeide langs de rand van Saphira's rok en ze gilte even terwijl de inmiddels vertrouwde geur van verbrande stof de lucht vulde. *Geweldig*.

Al haar jurken en rokken hadden tegenwoordig schroeiplekken bij de zoom, of gaten van drakenbeten, en sommige hadden het al-

lebei. Saphira wist dat ze praktisch moest zijn en beter een spijkerbroek aan kon trekken, maar in een mooie rok voelde ze zich zo goed. (Haar voorkeur voor esthetiek boven praktisch nut was echt een probleem.)

Maar toen Saphira een blik op de dader wierp kon ze niet boos worden, want de babydraak keek naar haar op met blauwe ogen en een schattig onschuldig snoetje. Saphira knielde neer en aaide de geschubde huid van de draak, die zich dat lekker liet aanleunen.

Babydraakjes waren net zo ondeugend als menselijke peuters, maar ook net zo schattig, misschien zelfs wel schattiger. Saphira hield zielsveel van ze en toen ze ervan droomde om haar eigen café te openen, speelden kleine draakjes altijd een rol in die dromen. Met haar vijfentwintig jaar was ze misschien nog wat jong voor een eigen zaak, maar ze deed haar best.

Saphira wurmde zich weer achter de bar en zette de koffiemolen aan om de volgende bestellingen klaar te maken. Ze schonk de koude drankjes in een kristallen glas en de warme in een aardewerken beker die versierd was met madeliefjes, en legde vervolgens wat lekkere hapjes op metalen bordjes.

Toen alles klaar was, zette ze de bestelling op een dienblad en zigzagde tussen drukke tafels en stoelen met roddelende tieners en verliefde stelletjes door tot ze haar bestemming bereikte.

‘Ik heb een *cold foam cold brew* met bruine suiker voor mevrouw Cartwright en een vanillelatte met haveremelk voor mevrouw Li,’ zei Saphira terwijl ze de drankjes voor twee oude dames op tafel zette.

Ze zaten gezellig in loungestoelen bij de grote, open ramen. Op hun tafeltje stond een vaas met verse bloemen en twee gloeiende kaarsen.

Saphira bukte zich naar de drakenmanden op de grond, aan de voeten van de dames, om de babydraakjes hun hapjes te geven. De een was een opala, met grote, gele ogen en iriserende witte schubben, en de ander was een azura, met diepoceraanblauwe ogen en

schubben in diezelfde tint. Ze waren elk ongeveer dertig centimeter lang en hadden kleine vleugeltjes.

‘Beef jerky voor de kleine Thorn, en gembersnoepjes voor baby Viper,’ zei ze terwijl ze de metalen borden voor hen neerzette.

Nu ze haar handen vrij had, aaide ze de babydraakjes. Die kirden tevreden en deden zich tegoed aan de hapjes die Saphira speciaal voor haar reptielachtige klantjes bewaarde.

‘Dank je, lieve kind,’ zei mevrouw Cartwright en achter haar bril zag Saphira haar lachrimpeltjes. Mevrouw Cartwright legde haar breinaalden opzij, nam een slok van haar koude koffie en neuriede er tevreden bij.

‘Je bent een engel,’ voegde mevrouw Li eraan toe, die hetzelfde deed. ‘Een regelrechte engel.’

Saphira werd er helemaal warm van en zei stralend: ‘Roep me maar als ik nog iets voor jullie kan betekenen!’

‘Een paar nieuwe polsen regelen misschien?’ vroeg mevrouw Li, terwijl ze in een van haar gerimpelde handen wreef. ‘Van deze heb ik toch altijd zo’n last.’

‘Doe maar twee setjes, als je toch bezig bent,’ zei mevrouw Cartwright en ze knikte instemmend.

‘Hm.’ Saphira deed alsof ze nadacht. ‘Ik zal eens even in de keuken kijken en dan kom ik erop terug!’ Ze knipoogde, wat haar een glimlach opleverde van de oude dames.

Precies op dat moment hoorde ze een zacht gegrom.

Ze keek omlaag en zag dat Viper een stuk beef jerky van Thorn had gepikt en dat in twee happen naar binnen schrokte. *O nee.* Saphira’s hartslag schoot omhoog van de stress. Dat zou die kleine Thorn niet leuk vinden...

Zoals verwacht spoot Thorn als reactie een vlam naar Viper en die siste, klaar om terug te slaan, toen mevrouw Cartwright een waarschuwend geluid naar haar babydraak maakte.

‘Stt, Viper, stil,’ zei ze. ‘Doe niet zo vervelend.’

‘Thorn,’ zei mevrouw Li op een strenge toon. ‘Gedraag je.’

De babydraakjes kwamen uit hun vechthouding en Saphira haalde opgelucht adem. Azura-draken en opala-draken stonden bekend als vechtersbazen, maar aangezien hun ruiters beste vrienden waren, moesten Thorn en Viper wel met elkaar overweg kunnen, en daar was Saphira blij om.

Alweer een ramp, zo snel na de laatste, kon ze er niet bij hebben.

Nog maar twee weken geleden had ze het sanitair van de badkamer moeten vervangen nadat een babydraakje wat al te enthousiast was geworden in de wastafel en alle leidingen had vernield door ze als kauwspeeltjes te gebruiken. Het was haar niet gelukt om hem te laten stoppen voordat hij alles kapot had gebeten. Dat grapje had haar veel geld gekost en ze wilde niet nog meer uitgeven om de schade te herstellen als twee draakjes in gevecht zouden raken.

Saphira glimlachte naar mevrouw Cartwright en mevrouw Li en liep terug naar de bar, speurend naar mogelijke tekenen dat dingen uit de hand zouden lopen. Gelukkig leken de babydraakjes zich allemaal te gedragen.

Ze hield van de kleine draakjes, ook al trokken ze problemen aan. Babydraakjes konden nog niet vliegen, alleen wat fladderen, dus waren ze de hele tijd aan het springen en botsten ze overal tegen op. Ook hadden ze hun vuur nog niet onder controle, wat betekende dat ze constant het meubilair in brand staken.

Gelukkig werden draken volwassen na hun tweede levensjaar en bleven ze zich ontwikkelen tot hun vijfde, waarna ze werden gebruikt om op te rijden. Tot die tijd waren ze vooral een risico. Saphira had het café natuurlijk ook gewoon draakbestendig kunnen maken – met alleen stalen stoelen en tafels, die niet zouden lijden onder bijt- en schroeiplekken – maar dat was toch helemaal niet leuk? Ze vond het heerlijk om het café in te richten en supergezellig aan te kleden. Ze had verdorie een visie!

De zaak had hoge plafonds en prachtige stenen muren, met

grote, open ramen die een geweldige hoeveelheid natuurlijk licht binnenlieten. Er stonden comfortabele loungestoelen bij de tafeltjes voorin, houten boerderijstoelen bij de tafels in het midden, en achterin stonden een paar lekkere banken met een overvloed aan zachte kussens en warme dekentjes.

Tegen een van de stenen muren stond een grote open haard (de enige plek waar babydraken geen rampen konden veroorzaken). Achterin stonden boekenkasten met alle lievelingsromans van haar oma en ook een paar van haar eigen boeken. Hanglampen zorgden voor een warme gloed in het hele café, aangevuld met de flakkerende vlammetjes van citruskaarsen.

Er waren ook hier en daar Mogol-elementen, zoals de muurschilderingen en handgesneden houten kunst die aan de muren hingen, samen met ingelijste foto's van mooie gebouwen en prachtige dichtregels in Urdu (die ze niet kon lezen, maar goed, ze had de vertalingen opgezocht voordat ze die kocht), allemaal ter herinnering aan haar afkomst.

Saphira had een hekel aan van die horecazaken met een saaie, minimale inrichting. Hoewel de inrichting van haar café wel een beetje druk was, voelde het als een thuis. Ze was er dol op, ook al besteedde ze buitensporig veel tijd aan het schuiven met de meubels en het opknappen van de dingen die de babydraakjes hadden vernield.

Er was een tuin aan de achterkant die Saphira wilde renoveren om meer ruimte te hebben zodra ze de tijd (en het geld) had, maar tot die tijd was de binnenruimte gezellig genoeg om al haar klanten en hun babydraakjes te huisvesten.

Het was niet het soort café waar je naartoe ging voor sollicitatiegesprekken of vergaderingen; zelfs niet het soort café waar je naartoe ging om te studeren of om te werken. Het was het soort café waar je naartoe ging voor lattes op een eerste date, of om af te spreken met oude vrienden en dan lekker een pot chai te bestellen,

of om een boek te lezen bij het haardvuur onder het genot van een beker warme chocolademelk met extra minimmarshmallows.

Een plek waar mensen met elkaar verbonden waren – waar je je thuis voelde. Waar je je het tegenovergestelde van eenzaam voelde.

Als ze nu om zich heen keek in haar café, was dat precies hoe Saphira zich voelde. Ze keek naar de babydraakjes die tussen de nissen in de stenen muren sprongen, naar de groep vrienden die bij hun lege koffiemokken zaten te lachen. Het café was warm en vol.

Het was een droom die uitgekomen was. Saphira werkte al in koffiezaken toen ze nog op de middelbare school zat, maar het was altijd haar doel geweest er zelf een te openen. Ze maakte schetsen van de inrichting en stelde menukaarten samen achter in haar schoolschriften als ze eigenlijk had moeten opletten, en nu waren die schetsen dus werkelijkheid geworden.

Was Nani-Ma maar hier om het te kunnen zien.

Haar oma was nu ruim een jaar geleden overleden; zij was de enige familie die Saphira nog had gehad. Haar vader had Saphira nooit gekend en haar moeder was overleden toen Saphira nog klein was. Nani-Ma had Saphira opgevoed en zij had Saphira groots laten dromen.

‘Als ik er niet meer ben, moet je me beloven,’ smeekte Nani-Ma, ‘dat je het café ook echt gaat openen.’

‘Dat beloof ik,’ zwoer Saphira met haar oma’s hand stevig in die van haar.

Een week later was Nani-Ma dood en was Saphira alleen. Ze had geen idee hoe ze haar belofte om haar droom waar te maken moest nakomen, tot ze erachter kwam hoeveel haar grootmoeder haar precies had nagelaten.

En dus klampte Saphira zich in haar verdriet vast aan haar droom, aan haar visie. Ze verkocht hun huisje in de heuvels en kocht deze ruimte aan Main Street. Het kostte haar zes maanden

van onvermoeibare inspanningen om haar café tot leven te wekken en in oktober ging het open.

Zes maanden later, eind maart, ging het goed met de omzet. De babydraakjes zorgden wel voor wat problemen, maar Saphira kreeg een kleine vergoeding van de gemeente omdat ze draken toeliet in haar café, en dat hielp.

Het bezitten van draken was kostbaar – duurder dan het huisvesten van het beste paard – en het zat hem dus niet alleen in het onderhoud. Omdat draken zoveel oncontroleerbare en onvoorziene schade aan de stad aanrichtten, moesten de ruiters een speciale belasting betalen waarvan de opbrengst naar herstelwerkzaamheden ging.

Zoals die keer toen een garneta-draak die net leerde vliegen per ongeluk tegen de elektriciteitsdraden botste en de stroom een hele avond uitviel. Of die keer dat een opala- en een azura-draak in gevecht raakten op Main Street en het prieel sloopten dat daar stond. Dat soort situaties.

In dat kader kreeg Saphira dus een bescheiden toelage van de gemeente voor het openen van een zaak waar ook draken mochten komen. Eerst vond ze het extra geld fantastisch. Waarom lieten niet alle bedrijven draken toe in hun zaak, met zo'n vergoeding? Wat dom van ze!

Maar dat soort superioriteitsgevoelens werd snel de kop ingedrukt na haar eerste maand, waarin de toelage moest worden besteed aan het repareren van bijna elk meubelstuk in het café. En dat was vervolgens sinds de opening een halfjaar geleden elke maand zo gegaan: het geld was alweer uitgegeven voordat ze er erg in had en ze moest haar spaargeld aanspreken om de reparaties te kunnen blijven uitvoeren. Ze had niet voorzien hoe onhandelbaar de babydraakjes precies zouden zijn.

Saphira had inmiddels geen spaargeld meer over en kon nauwelijks het hoofd boven water houden. Maar zolang er deze week niets in vlammen opging, kwam het wel goed...

Helaas was haar optimisme van korte duur.

‘Flare, nee!’ riep een meisjesstemmetje. Saphira keek naar het meisje, dat haar babydraakje achternazat. Het was het meisje van de citroen-frambozentaart met haar vader – Aziz heette hij, dacht Saphira.

‘Alles oké, Aziz?’ vroeg Saphira terwijl ze achter de bar vandaan kwam.

‘Hana, we moeten Flare naar beneden halen,’ zei Aziz tegen zijn dochter. ‘Sorry, Saphira, Flare is gewoon een beetje hyper.’

Maar de babydraak leek meer te zijn dan alleen maar een beetje overactief. Hij was op de tafel geklommen en sprong nu in de lucht in een poging om te vliegen.

‘Flare, stop!’ riep Hana op een bozige toon toen de draak op de rugleuning van een stoel landde. De kleine draak keek ondeugend en voordat Hana hem kon vangen, sprong hij weer van de stoel en probeerde weer te vliegen.

Saphira pakte snel wat gefrituurde bittere kalebas – daar waren babydraakjes dol op – en stak haar hand uit naar Flare. Toen hij dichterbij kwam, rook hij de geur en draaide zich naar haar toe. Zijn ogen werden groot van blijdschap en hij sprong op haar af, maar de aanblik van de kalebas leek de babydraak te veel op te winden. Hij sprong met fladderende vleugels de lucht in en opende zijn bek. Saphira zag rood licht achter in zijn keel.

Ze wist wat dat betekende.

Zonder te aarzelen bukte ze en bedekte haar hoofd toen de vlammen over haar heen schoten. Een paar tellen later verdween de hitte.

Saphira kwam weer overeind, met bonzend hart.

De geur van verbrand rubber en heet staal vulde de lucht. Het café viel stil en alle ogen waren gericht op de puinhoop. *O nee.* Langzaam draaide Saphira zich om en toen zag ze het.

Haar espressomachine. Het midden ervan was helemaal wegge-

slagen, en Saphira verstijfde toen ze naar de gesmolten massa stond te staren. Haar handen trilden.

‘O jee, het spijt me zo,’ zei Aziz. Hij stak zijn hand in zijn zak en viste er iets uit. ‘Hier is een kopie van mijn verzekeringspolis, ik weet zeker dat ze het wel vergoeden.’

Hij overhandigde Saphira een klein kaartje met informatie erop; ruiters waren gewend om kopieën van hun Drakkon-verzekering bij zich te dragen voor gevallen waarin hun draak duidelijk schade had veroorzaakt.

‘Komt goed,’ piepte Saphira en ze deed haar best om Aziz en zijn dochter een onbekommerde glimlach te schenken. Ze vocht tegen de tranen die in haar ogen prikten. ‘Bedankt.’

In de verte hoorde Saphira Aziz zijn dochter een standje geven toen ze het café verlieten, maar het ging grotendeels aan haar voorbij.

Saphira wist dat de verzekering zo’n grote kostenpost niet zou dekken.

De Drakkon-verzekering dekte maar tot een bepaald bedrag en Saphira had bij de start van haar zaak een verklaring van afstand getekend waarin ze dit feit en het risico dat ze nam door babydraken in haar zaak toe te laten erkende.

De verzekering had de beschadigde badkamerleidingen ook niet betaald en een geruïneerde espressomachine van drieduizend dollar zou zeker niet onder de dekking vallen.

Ze raakte in paniek. Wat moest ze nu? Ze had geen geld voor een nieuwe machine en hoe moest ze nou een koffiezaak runnen? Het grootste deel van haar omzet kwam van de dure lattes.

De paniek sloeg om in angst en tranen welden op in haar ogen. Ze knipperde ze snel weg en dwong zichzelf om diep adem te halen en kalm te blijven. Ze ging niet flippen waar haar klanten bij waren.

Misschien was het niet zo’n ramp, zei ze tegen zichzelf. Ze had per slot van rekening een uitgebreide kaart. Zelfs zonder espresso-

machine zou ze nog winst kunnen draaien! En het was maar voor een paar weken, bedacht ze. Tot ze genoeg gespaard had voor een nieuwe.

Eén ding wist Saphira zeker: ze zou niet opgeven. Dat kon niet. Niet nu ze alles in dit café had geïnvesteerd. En ze had het Nani-Ma beloofd.

‘Alles is in orde!’ riep ze naar de klanten en ze zette haar grootste, stralendste glimlach op. ‘Sorry daarvoor! Maar jullie weten hoe babydraken zijn!’

Dat leverde haar een paar lachsalvo’s op, en in een mum van tijd zat iedereen weer aan zijn drankje te nippen en met elkaar te kletsen.

De daaropvolgende dagen runde Saphira de zaak zoals altijd. Ze bakte zoetigheden en maakte kleine gerechtjes voor de mensen en snacks voor de babydraakjes. Ze had haar theesoorten nog – zwarte, groene en kruidenthees – en andere soorten koffie – filterkoffie, cold brew. Ze had chai en frisdrank en chocolademelk en matcha... alleen geen espresso.

En opeens wilde blijkbaar iedereen espresso!

De specialiteit van het Baby Dragon Café was immers door draken gebrande koffie. De koffiebonen werden geroosterd door drakenvlammen, wat ze een zoet en rijk smaakprofiel gaf, met veel body.

Omdat de bonen langer werden gebrand dan *light*, *medium* en zelfs *dark roasts*, hadden ze een speciale, volle smaak die geweldig tot zijn recht kwam in lattes, die Saphira vooral graag combineerde met havermelk om de nootachtige smaak naar voren te halen. (De koffie was ook geweldig in een cold brew, maar dat vond Saphira zelf te bitter – alles in het leven moest wat haar betrof zoet zijn.)

‘Het spijt me,’ zei ze toen ze alweer een klant die een latte wilde moest teleurstellen. ‘De nieuwe espressomachine is onderweg! Over een dag of twee is alles weer normaal, nog even volhouden!’

Maar de woorden smaakten zuur, want dat was een leugen.

Die avond sloeg de paniek toe. Over twee dagen moest ze haar medewerker betalen en ze had nauwelijks genoeg geld op de bank.

Saphira zat in haar appartement, bang en, zoals altijd, alleen. Daarom vond ze het zo fijn om in het café te werken, om de hele dag omringd te zijn door mensen. Als ze alleen was met haar gedachten werd ze altijd meegesleurd in een negatieve spiraal, zoals nu.

Tranen stroomden over haar wangen en haar lichaam prikte van de spanning. Ze huilde veel te snel, zei Nani-Ma altijd.

‘Je moet van het leven houden,’ zei Nani-Ma als ze Saphira’s gezicht in haar handen hield en Saphira’s tranen wegveegde. Saphira kon de stem van haar oma nu in gedachten horen. ‘Hou van het leven, ook al heb je er het hart niet voor.’

‘Ik doe mijn best, Nani-Ma,’ zei Saphira tegen haar lege appartement, haar stem galmend in de stilte.

Ze deed inderdaad altijd zo haar best om van het leven te houden, maar het leek wel alsof het leven haar liefde niet wilde. Waarom zou het anders allemaal de hele tijd zo moeilijk zijn? Ze wilde rust. En dat het een keer allemaal van een leien dakje zou gaan.

Saphira veegde haar tranen weg en liep de trap af, naar het café dat haar droom was geweest. Het was er nu zo stil en leeg. Zonder de drukte van de klanten kon Saphira genieten van alle details die haar café tot het hare maakten, maar het voelde er toch anders.

Een leeg huis was geen thuis, het was gewoon een gebouw.

Door de ramen zag ze dat het stil was in Starshine Valley. Alle winkels waren dicht. Saphira liep wat dichterbij naar de ramen toe en keek omhoog naar de nachtelijke hemel, naar de sterren. Het waren er duizenden, en ze straalden helder en trouw.

Het stadje had er zijn naam aan te danken. Hier, tussen de bergen, kon je meer sterren zien dan je kon tellen en hun licht scheen constant op de vallei.

Tussen die sterren door zag ze de silhouetten van een paar dra-

ken en hun ruiters een ritje maken, en dat vertrouwde verlangen overviel Saphira; het liet een bittere smaak achter in haar keel. Ze had altijd een eigen draak gewild – dolgraag. Maar ze behoorde niet tot een van de Drakkon-families: degenen die al generatieslang draken bezaten.

Jaren geleden had ze zich neergelegd bij het feit dat ze nooit een eigen draak zou kunnen hebben. Dat was rond de tijd dat ze op het idee was gekomen van het Baby Dragon Café, een plek waar ze toch elke dag draken om zich heen kon hebben.

Dat idee had ze verwezenlijkt; ze had haar café geopend en zat nu inderdaad dagelijks tussen de draakjes. En dat allemaal met de hulp van Nani-Ma.

Nani-Ma, die Saphira alles had gegeven en die alleen maar wilde dat Saphira haar dromen waarmaakte.

Ze keek om zich heen in haar café, naar alle dingen die ze zo zorgvuldig had ontworpen, waarvan elke centimeter door haar was bedacht, elk meubelstuk met liefde uitgezocht.

En toen zag ze de geruïneerde espressomachine.

Saphira had haar dromen waargemaakt, ja, maar hoe moest ze dit allemaal volhouden? Ze had geen idee.

Daarom bleef Saphira in gedachten verzonken... tot ze de vlammen zag.